

гато още всички европейци бѣха филелини, излѣзе Фалмерайеръ (1830 г.), единъ отъ най-добритѣ познавачи на източния и византийския животъ, и смѣло заяви, че новогърцитѣ по никой начинъ не можемъ да смѣтаме за потомци на победителитѣ при Маратонъ и Саламинъ, че въ тѣхнитѣ жили нѣма ни капка староелинска кръвъ, но че тѣ сж просто погърчени славяни. Тоя възгледъ, тѣй неочаквано и тѣй положително изказанъ, предизвика страшна буря не само въ Елада, но и въ цѣла Европа. Цѣла литература възникна по тоя въпросъ. Въ скоро време славянската теория на Фалмерайера придоби значителенъ брой привърженици¹⁸. Само недавна Карлъ Хопфъ, професоръ отъ Кьонигсбергския университетъ, въ своята история на срѣдновѣковна Гърция сполучи да обори доказателствата на Фалмерайера (1867 год.)¹⁹. Ала и той потвърждава необоримата истина, че въ Пелопонесъ дълго време обитавали славяни и оспорва само това, че Атина била съвсемъ безлюдна, че старитѣ елини изчезнали и че новогърцитѣ само съ единъ извратенъ езикъ се намиратъ въ родство съ тѣхъ. Мненията на Хопфа получиха силна поддръжка въ филологичнитѣ издирвания на Миклошича²⁰.

Славянитѣ наводнили Пелопонесъ въ 587 год. и въ течение на 218 години се задържали тамъ като независимъ народъ. По крайбрѣжията господствували гърцитѣ. Въ Атина кипѣлъ непрекъснато деятеленъ животъ; много византийски императори били родомъ отъ тамъ и въ тоя отъ старо време славенъ градъ се изпращали на заточение недоволнитѣ. Презъ време на иконоборството гърцитѣ въ Елада и на Цикладитѣ избрали анти-императоръ Козма и на собствени кораби изгубили сражението подъ Цариградъ. Презъ време на Константина Копронима (741—775 г.), когато арабитѣ и чумата опустошавали империята, цѣлата страна, споредъ думитѣ на Константина Багренородни, била пославянена. Но още въ 755 г. императорътъ докаралъ колонисти отъ Елада въ обезлюдения Цариградъ; следователно, елинитѣ не се погълнали съвсемъ отъ славянския потокъ.

Първиятъ опитъ да се покорятъ славянскитѣ области навжтре въ страната последвалъ въ 783 год., когато полководецътъ Ставракий, следъ покоряването на Тесалия, нахлулъ въ Пелопонесъ и довелъ отъ тамъ много пленници и плячка. Когато следъ това (807 г.) славянитѣ въ съюзъ съ сарацинитѣ нападнали на Патрасъ, били не само отблъснати, но и принудени да плащатъ данъкъ въ Елада. Императрица Теодора, подъ чиято опека се намиралъ Михаилъ III (842—867 год.), отправила въ Пелопонесъ полководеца Теоктиста, който и покорилъ всички славянски племена, съ изключение на милингитѣ и езерититѣ, които се задължили да плащатъ данъкъ.

Милингитѣ (Μιληγγοί, може би, *милинци*) живѣли по върховетѣ на Тайгетъ; **езерититѣ** (ἐζερῖται, езерци) — на Лаконскитѣ брѣгъ. При императора Романа възстанали двата планински народа (933 г.) и само въ 940 год. били отново принудени да плащатъ данъкъ. Нѣщо се говори за милингитѣ въ житието на св. Никола (†998 г.), който проповѣдвалъ изпърво въ Армения и Критъ, а следъ това на Евбея, въ Атика и Лакония, обучавалъ дивия народъ, строилъ църкви и умрѣлъ въ Лакедемонъ. Милингитѣ, воинственъ, езически, разбойнически народъ, живѣли тогава, управлявани отъ своитѣ собствени вожди, по непристъпнитѣ планини, отъ които тѣ понѣкога се спускали, за да отвлечатъ момичета и стада. Тѣ често служили на своеволнитѣ архонти като „bravi“²¹.

Около Тайгетъ говорили по славянски още въ половината на XV вѣкъ. Когато въ 1205 година франкитѣ почнали да заематъ Пелопонесъ, византийскитѣ граждани и милингитѣ се срѣщнали съ тѣхъ въ маслинената горичка Кондура при Каламати, но не могли да издържатъ натиска на покрититѣ